

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τῶν ὑποσευγμάτων τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σφύρομα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρῃ ἡμῶν ἐπιτηδεύσεις καὶ ἐκ τῶν Οἰκουμηνικῶν Πατριστασίων Ἐκπαιδευτικῶν, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρυσομάτατον ἐν τοῖς παισίν.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν
 Ἔτησις . . . . . ὄρ. 12.—
 Ἐξέμνηνος . . . . . » 6,50
 Τριμηνος . . . . . » 3,50
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται ἐν τῇ 1ῃν ἐκδοσὶ μηνίως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΑΡΙΤΗΣ — ΕΒΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 36
 ἑτέλλω προσηγοριῶν ἐκδόν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐξακτίδων ἄρ. 35, παρὰ τὸ Βασιλειεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Δεκεμβρίου 1919

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 4

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

A'. (Συνέχεια)

Ἄν μάλιστα δὲν ἦταν σίγουρο τὸ μέρος ἐκεῖ εἶχε ἀγκυροβολήσει, θὰ τὸ ἄφινε καί, μὲ τὸ δυτικὸν ἐκεῖνο αἶρα, γρήγορα ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τῆς Νέας-Ἑλβετίας.

Ὁ Ἐρνέστος ὁμως ἔκαμε καὶ μιὰ ἄλλη ὑπόθεσις: Ἄν τὸ πλοῖο, δ'ωγμένο ἀπο τὴν τρικυμία, προσπαθῶσε νὰ καταφύγῃ στὸν ὄρμον τῆς Σωτηρίας;

— Ἀλήθεια, κολλῶ πιθανῶς ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάτ. Καὶ μάλιστ' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ εὐχόμεσθε, ἂν, ἐννοεῖται, δὲν ἔχομε νὰ κάμουμε μὲ πειρατές...

— Ἄς προσέχομε λοιπὸν, κατέρα, εἶπε ὁ Φρίτς. Ἄς προσέχομε ὅλη τὴν ἡμέρα... ἄς ἀγκυρῆσομε ἐκεῖ ὅλη τὴ νύκτα...

— Ἄν πηγαίναμε μάλιστα στὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ, ἢ τουλάχιστο στὸ Φαλκονχόρστ, ἐπρόθεσις ὁ Τζάκ, θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπιβλέπομε καλύτερα τὴ πέλαγο ἀπὸ ψηλά.

Ναί, βέβαια: ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε οὕτε νὰ τὸ συλλογίζονται. Τὸ ἀπόγεμα ὁ καιρὸς χειροτέρευσε. Ἡ μανία τοῦ ἀνέμου διπλασιάσθηκε. Ἡ βροχὴ ἔπρεπε τόσο ραγδαία, ὥστε τὸ ρέμμα τῶν Τσακαλιῶν ἐξυγείλισε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ παρασύρῃ τὸ γεῦρι τῆς Οἰκογένειας. Ὁ κ. Ζερμάτ κι' εἰ γιοί του, κοῦ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχαν φυλάξει προσεκτικώτατα, ἔβαλαν τὰ δυνατὰ τους γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὰ νερά νὰ πλημμυρίσουν καὶ τὴν αὐλὴν τοῦ Φελσενχάιμ. Μὲ μεγάλο κόπον τὸ κατόρθωσαν. Ἡ Μπέτση κι' ἡ Τζένου δὲν μπόρεσαν νὰ βγαθῶν

ἔξω καθόλου. Ποτὲ ἡμέρα δὲν πέρασε θλιβερώτερ' ἀπ' αὐτήν, κοῦ τοὺς εἶχε δώσει τόσες ἐλπίδες! Γιατ' ἦταν βέβαιον ὡς ἂν τὸ πλοῖο ἀπομακρυνόταν, δὲν θὰ ξαναγύριζε στὶς ἀκτῆς ἐκεῖνες ποτὲ!...

Ὅταν ἐνύκτωσε, ἡ τρικυμία μεγάλωσε ἀκόμα. Ἐπειδὴ ὁ κ. Ζερμάτ ἐτύπησε στὰ παιδιά του νὰ ξεκουραστοῦν, ὁ Φρίτς, ὁ Ἐρνέστος, ὁ Τζάκ κι' ὁ Φραγκίσκος ἀγκυρῆσαν μὲ τὴ σειρά μόνον ἀπὸ μιὰ ὄρα ὁ καθένας. Μὰ ἐκαίνως κοῦ ἀγκυρῆνοῦσε, καθόταν στὸ χαγιάτι, ἀπ' ὅπου μπορούσε νὰ βλέπῃ ὅλη τὴ θάλασσα ὡς τὸ νηράκι τοῦ Καρχαρία. Ὅποτε ἂν κανένα εἶδος πλοίου φαινόταν στὴν εἰσοδο τοῦ ὄρμου, θὰ τὸ ἐβλεπε' κι'

ἂν ἔπρεπε καμμιά κανονία, θὰ τὴν ἄκουγε, μ' ὅλο τὸ σάλαγο τῶν κοματῶν κοῦ ἔσκαζαν στοὺς βράχους.

Ὅταν ἡ βροχὴ ἔπαυε λίγο, σηκωνόταν κι' εἰ τέσσερες καί, κουκουλωμένοι μὲ τὰ διαβροχὰ τους, προχωροῦσαν ὡς τὸ στόμιον τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν, γιὰ νὰ βλέπουν ἂν ἡ μεγάλη βάρκα καὶ τὸ καγιάκ βρισκόταν ἀκόμα στὴ θέσι κοῦ τὰ εἶχαν δεκμένα.

Ἡ τρικυμία βάσταξε σαρανταεὶς ὄρες. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ κ. Ζερμάτ κι' εἰ γιοί του μόλις καὶ μετὰ βίας κατόρθωσαν κάποτε νὰ προχωροῦν ὡς τὰ μισὰ τοῦ ὄρμου τοῦ Φαλκονχόρστ, γιὰ νὰ γκαλιάζουν μὲ τὸ βλέμμα πρὸ

πλατὺ ὄριζοντα. Ἡ θάλασσα κατάσκη ἀπὸ τοὺς ἀφροῦς τῶν κοματῶν, ἦταν πάντα ἐρημῆ. Μὰ τὴν ἀλήθεια, κανένα πλοῖο δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ ζυγώσῃ τὴν ξηρὰ μὲ τέτοια τρικυμία. Θὰ εἶχε μεγάλο κίνδυνον νὰ πέσῃ στοὺς βράχους καὶ νὰ συντριβῇ.

Ὁ κ. κι' ἡ κυρία Ζερμάτ εἶχαν ἄρσει πιά κάθε ἐλπίδα. Ὁ Ἐρνέστος, ὁ Τζάκ κι' ὁ Φραγκίσκος, συναιθισμένοι ἔς αὐτὴ τὴ ζωὴ ἀπὸ μικροί, δὲν λυπότανε καὶ τόσο κοῦ χανοῦσαν μὲ εὐκαιρία.

Ὁ Φρίτς ὁμως ἦταν πολὺ λυπημένος καὶ γι' αὐτούς, καὶ προπάντων γιὰ τὴ Τζένου.

Πραγματικῶς, ἂν τὸ πλοῖο ἐκεῖνο εἶχε ἀπομακρυνθῇ, ἂν δὲν ξαναγύριζε πιά στὴ Νέα-Ἑλβετία, τί ἀπογοήτευσις θὰ ἐδοκίμαζε ἡ κόρη τοῦ συνταγματάρχου Μόντροζ! Ἐχχανε τὴν πιθανότητα νὰ ἐξαγαγίτῃ στὸν κατέρα της! Αὐτὴ ἡ εὐκαιρία τοῦ γυρισμοῦ στὴν Εὐρώπη, πόσος καιρὸς θὰ περνοῦσε γιὰ νὰ ξαναπαρουσιασθῇ, ἂν θὰ παρουσιαζόταν καὶ πάλι;...

— Ἄς ἐλπίζουμε! ἔλεγε

Ὁ Ἐρνέστος.

και ξανάλεγε ο Φρίτς, που τον έθλιβε πολύ η λύπη της Τζέννυ. Αυτό το πλοίο... ή κανένα άλλο... θα ξανάλθω, τώρα που θα ξέρουν πως υπάρχει εδώ μια χώρα γι' ανακάλυψη!

Την νύκτα της 11 προς την 12 του Οκτωβρίου, ο καιρός γύρισε στο βορρά και καλοσύνεφε. Μέσα στον όρμο της Σωτηρίας, η θάλασσα έπεσε γρήγορα και, όταν ξημέρωσε, τα κύματα δεν χτυπούσαν πια τακρογάλι του Φελσενχάιμ.

Όλη η οικογένεια βγήκε έξω και κοίταξε το πέλαγο.

— Πάμε στον Καρχαρία, έπρότεινε αμέσως ο Φρίτς. Δεν υπάρχει κανένας φόβος για το καγιάκ.

— Και τί θα κάμτε κει; ρώτησε η κυρία Ζερμάττ;

— Μπορεί το πλοίο να βρίσκεται ακόμα αραγμένο κάπου εκεί, κοντά στα κρογιόλι, ή, αν η τρικυμία το ανάγκασε να βγεί στα ανοικτά, μπορεί να ξαναγύρισε... "Ας ρίξουμε μερικές κανονιές, κι' αν λάβουν απάντηση..."

— Ναι, Φρίτς, ναι!... έφώναξε η Τζέννυ, που θα ήθελε πολύ να πάει κι' αυτή στο νησάκι.

— Ο Φρίτς έχει δικιο, είπε ο κ. Ζερμάττ. Δεν πρέπει να παραλείψουμε τίποτα... "Αν το πλοίο βρίσκεται ακόμα εκεί, θα μας άκουση και θακουσθή!..."

Το καγιάκ ετοιμάστηκε σε λίγα λεπτά. "Αλλά τη στιγμή που ο Φρίτς ετοιμαζόνταν να μπήξει μέσα, ο κ. Ζερμάττ τον συμβούλευσε να μείνει καλύτερα στο Φελσενχάιμ με τη μητέρα του, τα δίδελφια του και τη Τζέννυ. Ο Τζάκ μόνο θα τον συνόδευε. Έξερνε μαζί του μια σημαία, για να τους κάμει σε νιάλο αν ήταν καμιά καλή είδηση ή κανένας κίνδυνος.

Στη δεύτερη αυτή περίπτωση, θα κουνούσε τη σημαία τρεις φορές και θα την έριχνε στη θάλασσα. Τότε ο Φρίτς έπρεπε να οδηγήσει όλη την οικογένεια στο Φελσενχόρστ. Εκεί θα πήγαιναν το γρηγορότερο ο κ. Ζερμάττ κι' ο Τζάκ και, στην ανάγκη, θα καταφευγαν όλοι στο Βάλντεγκ, στο Τσοούκερτεκ ή και στο "Εμπερφουρτ.

"Αν απεναντίας ο κ. Ζερμάττ κουνούσε δυο φορές μόνο τη σημαία και κατόπι την έστηνε δίπλα στο πυροβολείο, αυτό θα έσημαινε πως κανένας κίνδυνος δεν τους φοβόριζε κι' ο Φρίτς θα τους περίμενε να γυρίσουν στο Φελσενχάιμ.

Εννοείται, ότι τα διάφορα αυτά σενιάλα ήταν εύκολα να παρατηρηθούν από το στόμιο του ρέμματος των Τσακαλιών με τα γυαλιά.

Ο Τζάκ τράβηξε το καγιάκ κοντά στους βράχους και μπήκε με τον πατέρα του. Η θάλασσα, στον όρμο, δεν παρουσίαζε πια παρά ένα έλαφρο κυμάτισμα. Κι' η βαρκούλα έτρεχε γοργή προς το νησάκι.

"Η καρδιά του κ. Ζερμάττ χτυπούσε πολύ δυνατά όταν έφθασαν εκεί και βγήκαν έξω. Με πόση ανυπομονησία, ο Τζάκ κι' αυτός ανέθηκαν στο βουναλάκι!

Μπροστά στο ύψιστο σταμάτησαν. "Από κει τα μάτια τους τριγύρισαν τον πλατύν ορίζοντα που εκλωνόταν από το ανατολικό άκρωτήρι ως το άκρωτήρι της Ψεύδικης· Έλπιδας.

Κανένα πανί δεν φαινόταν στην οριζάνεια της θάλασσας και στα ανοικτά ήταν ακόμα τρικυμισμένη και, όπως πάντα, έρημη.

Τη στιγμή που ετοιμαζόνταν να μπειν στο πυροβολείο, ο κ. Ζερμάττ ρώτησε ακόμα μια φορά τον Τζάκ:

— Είπατε βέβαια, ο αδελφός σου και σύ, ότι άκουσατε...;

— Βεβαίως! αποκρίθηκε ο Τζάκ.

"Ήταν κανονιές από τανατολικό μέρος.

— Μακάρι! φθόβισε ο κ. Ζερμάττ, "Επειδή ο Φρίτς είχε ξαναγεμισει την άλλη φορά τα δυο μικρά κανόνια, δεν έμενε τώρα παρά να τους βάλουν φωτιά.

— Τζάκ, είπα ο κ. Ζερμάττ, θα ρίξεις τις δυο κανονιές με διαλείμμα δυο λεπτών· έπειτα θα ξαναγεμισεις το πρώτο κανόνι και θα ρίξεις και τρίτη.

— Σύμφωνα, πατέρα, αποκρίθηκε ο Τζάκ. Και σύ;..

— Έγώ θα σταθώ στην άκρη του ιστιώματος, γυρισμένος κατά την ανατολή. Κι' αν πέση καμιά κανονιά από κεινο το μέρος, θα είμαι έτοιμος να την άκουσω.

Οι συνθήκες ήταν ευνοϊκές, γιατί δοηθοσε κι' ο αέρας που, αν και πολύ άδυνατος, φυσούσε από το μέρος του βορρά. Κανονιές που θάπεσαν από την ανατολή ή τη δύση, θάκουγονταν εύκολα, αν ή απόσταση δεν ήταν μεγαλύτερη από μιάμιση λήγα. Ο κ. Ζερμάττ βγήκε και στάθηκε δίπλα στο ύψιστο.

Τότε σύμφωνα με τις οδηγίες του πατέρα του, ο Τζάκ έριξε τρεις κανονιές. "Επειτα βγήκε κι' αυτός, κι' οι δυο τώρα στεκόταν εκεί έξω, ακίνητοι, προσεκτικοί, για νακούσουν...

Και νά! Μια κανονιά, από τανατολικό πάντα μέρος, έφθασε, αρκετά άκουστή, ως το νησάκι του Καρχαρία.

— Πετέρα! φώναξε ο Τζάκ. Το πλοίο είναι ακόμα εκεί!

— Στάσου νακούσουμε...

"Εξη άλλες κανονιές, με διαλείμματα ίσοχρονα, ακολούθησαν την πρώτη. "Ετσι το πλοίο, όχι μόνο τους απαντούσε, αλλά και φαινόταν σά να τους λέει, πως τα πράγματα δεν θάμεναν ως εδώ...

Τη στιγμή εκείνη, ο κ. Ζερμάττ, αφού κούνησε δυο φορές τη σημαία, την έστηνε κοντά στο πυροβολείο.

Κι' αν ακόμα οι κανονιές του πλοίου δεν είχαν άκουσθή από το Φελσενχάιμ,

σαν την άλλη φορά, οι κάτοικοι του θάδλεπαν τουλάχιστο πως κανένας κίνδυνος δεν τους άπειλούσε.

"Τότερ' από μισή ώρα, το καγιάκ γύρισε στο ρέμμα κι' ο Τζάκ τους φώναξε από μέσα:

— Έπτά κανονιές!.. "Ερριξαν έπτά κανονιές!..

— Έπτά φορές εύλογητός ο Θεός! αποκρίθηκε ο Φραγκίσκος.

Με ζωηρότατη συγκίνηση, η Τζέννυ έσφιξε το χέρι του Φρίτς. "Εκείτα έπεσε στην άγκαλιά της κυρίας Ζερμάττ, που της έκοπούσε τα δάκρυα με φιλικία.

Καμιά λοιπόν δεν χωρούσε αμφιβολία, ότι υπήρχε κάποιο πλοίο, αφού και τις δυο φορές οι κανονιές του Καρχαρία έλαβαν απάντηση. "Είτε για ένα λόγο, είτε για άλλον, το πλοίο αυτό θάμενε αραγμένο σε κανένα όρμο της ανατολικής ακτής... Μπορεί μάλιστα να μην αναγκάσθηκε να τον άρση καθόλου στο διάστημα της τρικυμίας. Και τώρα βέβαια δεν θάφευγε, χωρίς να επικοινωνήσει άπευθείας με τους κατοίκους της άγνωστης εκείνης χώρας.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Ε΄.

"Όλοι οι παίκται κάθονται εις κύκλον· ο ένας απ' αυτούς παίρνει ένα μανδύλι τυλιγμένο και το πετά σ' έναν άλλον, λέγοντάς του συγχρόνως μια συλλαβή που σχηματίζει την αρχή μιας λέξεως. "Υποθέσωμε: κα. Τότε ο άλλος πρέπει ναπαντήση πολύ γρήγορα και ναποτελειώσει τη λέξη. Νά η δηλαδή: νερί-πανέρι, τάτα-πατάτα, νταλένι-πανταλόνι κτλ. "Αν δεν απαντήση εϋθύς, πληρώνει. Τότε παίρνει αυτός το μανδύλι και το ρίχνει σ' άλλον λέγοντάς του μια άλλη συλλαβή.

"Όποιος ξαναπή την ίδια λέξη, πρέπει να πληρώση κι' εκείνος.

ΣΤ΄.

Θέλεις να μαντεύση ένας φίλος σου μια λέξη άνάμειχ σε πολλές άλλες. Πώς θα κάμεις;

"Απλούστατα: συνειννοησαι μαζί του από πριν, να βάλεις τη λέξη κειτόπι από ένα πράγμα που έχει τέσσερα πόδια, επιπλο ή ζώο.

Παράδειγμα: ο Νίκος θελει να κάμει τον Πέτρο να μαντεύση τη λέξη «καπέλλο». Τού λέει λοιπόν:

— Προχθές πήγε ο μπαμπάς και αγόρασε μια φορεσιά ρούχα, ένα πανωφόρι, ένα τραπέζι, ένα καπέλλο, ένα λειμοδέτη και ένα μπουκέτο λουλούδια.

"Ο Πέτρος μαντεύει εϋθύς πως πρόκειται για το καπέλλο, αφού είναι κατόπι από το «τραπέζι» που έχει τέσσερα πόδια.

ΚΩΝ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΣ Ο ΑΛΗΣ ΕΓΕΙΝΕ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

(Παραμύθι)

"Ήταν μια φορά ένας μικρός "Αραβας που τον έλεγαν "Αλή και που οι γονείς του είχαν χάσει όλη τους την περιουσία.

Μια μέρα ο μικρός τους είπε:—Μην απελνίζετε, εγώ θα σάς βγάλω από τη στρώχαια, γιατί σκοπεύω να γίνω βασιλιάς.

— Μα πως θα κάμεις; ρώτησαν εκείνοι έκπληκτοι.

— Δεν ξέρω ακόμα, είπε ο "Αλής, μα ο δάσκαλος που είναι σοφός άνθρωπος, θα μου δείξη.

Και χωρίς νάρχοπορήτη, πήγε στο σπίτι που κατοικούσε ο γέρο-δάσκαλος, και του είπε:

— Σιδωτέ δάσκαλε, θέλω να γίνω εκουιλής. Δείξατέ μου, σά; παρακαλώ, τιν τρόπο.

"Ο γέρο-δάσκαλος χαμογέλασε, μα χωρίς νάρχορη, πήρε ένα παλιό βιβλίο και, δίνοντάς το στον "Αλή, του είπε:

— Πρέπει να μάθεις πρώτα αυτό.

"Ο "Αλής πήρε με χαρά το βιβλίο, βέβαιος πως ήταν μαγικό και θα τον έκανε παρευθής βασιλιά. Φρντάζατε όμως τον θυμό του όταν είδε πως αυτό το βιβλίο δεν ήταν παρά ένα άλλο αλφαβητάρι.

— Πώς; ρώτησε τον δάσκαλο, αυτός είναι ο μόνος τρόπος που έχετε να μου δείξετε;

— Πρέπει νάρχισεις απ' αυτό, είπε ο γέρος.

Εϋτελής ο "Αλής, δοκίμασε να ξεδιπλώνη τα πρώτα αραβικά γράμματα, μα δεν τον κατόρθωσε και θύμωσε.

— Τι κουτός που είμαι, λέγει. Αυτός ο γέρος με κοροϊεύει. Μήπως όταν μάθω το αλφάβητο, θα γίνω βασιλιάς;

"Ο δάσκαλος προσπάθησε να του εξηγήση τον λόγο, μα ο μαθητής, θυμωμένος, τον έκοψε λέγοντας:

— Δεν έχω καιρό να χάνω σε όμιλιες· θέλω να γίνω βασιλιάς και βιάζομαι, και αφού δεν είστε ικανός να με κάμτε σοφός, θα πάω σ' άλλον.

Κι' έφυγε.

— Πώς δεν το συλλογίστηκα πιο γρήγορα, είπε μέσα του· δεν έχω παρα να πώ σε κάποιον μάγο· δεν λείπουν, δόξει σοι ο Θεός, στην "Αραβία.

Και με βήμα γοργό, ξεκίνησε για τα έρραπια του αρχαίου βασιλείου των "Εθιωτικών και των Τελωνίων.

* *

"Αξερνα, βέβαιε μπροστά του ένα μικρό βαλανίδι, που προχωρούσε με πήδηματα. Και τότε μια φωνούλα άκούστηκε να βγαίνει από το βαλανίδι. Αυτή η φωνούλα έλεγε:

— "Αλή, "Αλή, λουθερώτε με και θα σε κάμω βασιλιά.

Στην αρχή, ο "Αλής έκαμε να φύγη.

— Τι μπορεί να μου κάμει, είπε, ένας

που καθεται μέσα σ' ένα τόσο μικρό βαλανίδι;

Και ζήτησε κανένα προσάτη πιο ισχυρό· μα επειδή δεν ήθελε, γύρισε κοντά στο βαλανίδι, το πήρε και του έκαμε στην άκρη με το σουγιά του μια τρυπίτσα, απ' όπου έσφυγαν άμειπωκάτι λεπτά δακτυλίδια καπνού. που μεγάλωναν υπερβολικά όσο ανέβαιναν στον αέρα.

"Αξερνα, αυτά τα δακτυλίδια κόλλησαν το ένα με το άλλο, πήραν σχήμα ανθρώπου, και σε λίγο ο "Αλής είχε μπροστά του ένα πελώριο γίγαντα. "Εμεινε μια στιγμή σαστισμένος και θαυμάζοντας πως ένα τόσο τρομερό πλάσμα βγήκε από ένα μικρό βαλανίδι. Μα όταν ο γίγαντας τον πήρε στο μεγάλο του χέρι και τον ρώτησε τί επιθυμούσε γι' αντραμιά, ο "Αλής ξαναβρήκε την ψυχραιμία του και αποκρίθηκε γρήγορα:

— Θέλω να γίνω βασιλιάς!

— Τίποτα εύκολότερο, είπε ο γίγαντας. Και καταπαύσασ εϋθύς μ' ένα από τα δακτυλίδια του χουσιθ κορώνα—τόσο μεγάλη δάκτυλα είχε!—και την έδωσε του "Αλή, λέγοντας:

— Όταν κατακτήσης ένα βασίλειο που θα σου φανή αρκετό, να βάλεις γρήγορα αυτή την κορώνα στο κεφάλι σου, και θα γίνης βασιλιάς.

— Ναι, μα πως θα κατακτήσω ένα βασίλειο; ρώτησε ο "Αλής.

— Με τοσο, είπε ο γίγαντας. Και έχοντας στο χέρι του "Αλή μια μεταξωτή κλωστή, έπρόσθεσε:

— Δεν έχεις παρά να περπατήσεις γύρω μου, αφήνοντας να πετρή αυτή η κλωστή, που είναι μαγευμένη, και σε λίγο θα σε παρακαλέσουν να σε κάμουν εκουιλής.

Και αφού έδωσε αυτή την εξήγηση, ο γίγαντας έκαμε ένα πήδημα, που, αν και απλό, τον έπληγε εξεκούσιως λεύγες μακρούς.

* *

"Όταν έμεινε μονάχος, ο "Αλής εξέτασε την κλωστή και είδα πως είχε στην άκρη της ένα μικρούτσικο κομματάκι ζάχαρη.

Λιπόν, εκεί που προχωρούσε ζαλισμένος και τραβούσε την κλωστή από πίσω του, μια μυγίτσα είδε το κομματάκι της ζάχαρης, πέταξε πάνω της και πιάσθηκε αίχμαλωτη. Και αξερνα η μυγίτσα φώναξε:

— Ζίν! Ζίν! Ζίν! "Ανθρωπάκο, ανθρωπάκο, βάλε γρήγορα την κορώνα στο κεφάλι σου, και θα γίνης βασιλιάς των μυγών!

— Έγώ βασιλιάς των μυγών! φώναξε ο "Αλής· αυτό μονάχα ήξερε να μου δώση ο γίγαντας; Και θυμωμένος, τίναξε την κλωστή, όταν βλέπει ένα πουλί που πέταξε προς την μυγίτσα και την έχασε με μια τσιμπιά;

Και εϋθύς το πουλί είπε στον "Αλή, στη γλώσσα του:

— Πρίτ! Πρίτ! Πρίτ! "Ανθρωπάκο, ανθρωπάκο, βάλε γρήγορα την κορώνα σου και θα γίνης βασιλιάς των πουλιών, που πετούν γοργά!

— Βασιλιάς των πουλιών τώρα! φώναξε ο "Αλής· πάντα θυμωμένος· χωρίς άλλο αυτός ο γίγαντας με κοροϊδεύει.

Κι' έκαμε να πετάξη τη μαγική κλωστή, όταν μια μεγάλη γάτα χύθηκε πάνω στο πουλί και το χάψε στη στιγμή. Και καθώς ο "Αλής ήθελε να την διώξη, η γάτα του είπε:

— Νιάου, νιάου, νιάου! ανθρωπάκο, ανθρωπάκο, βάλε γρήγορα την κορώνα σου και θα γίνης βασιλιάς των γατών!

— Τι σημαίνει αυτό; σκέπθηκε ο "Αλής, που του κόπαζε ο θυμός. Και εξακούθησε να προχωρή, σέρονοντας τη γάτα από πίσω του. Καθώς περνούσε κοντά σ' ένα φράχτη, ένας σκύλος πετάχτηκε έξω και, κηδώνοντας τη γάτα, την κατάπτε.

— Τι έκαμες αυτού; είπε ο "Αλής.

"Ο σκύλος γαύγισε:—Γάβ! γάβ! γάβ! "Ανθρωπάκο, ανθρωπάκο, βάλε γλήγορα την κορώνα σου, και θα γίνης βασιλιάς των σκύλων που γαυγίζουν!

Αυτή τη φορά ο "Αλής δε θύμωσε, καθόλου, παρά χαμογέλασε και είπε: σ' "Αρχίζω να καταλαβαίνω. Και περπατώντας γρήγορα, μπήκε σ' ένα δάσος.

Μόλις είχε φθάση στην άκρη του, και ένας τεράστιος λύκος βγήκε, ώρμησε πάνω στον σκύλο και τον κατάπτε μονομιές.

Και παρευθός ούρλιασε:

— Χού! χού! χού! "Ανθρωπάκο! ανθρωπάκο! Βάλε γρήγορα την κορώνα σου και θα γίνης βασιλιάς των λύκων!

— Έξερνα τώρα την αξία του ζώου του γίγαντα, είπε ο "Αλής, και πιστεύω πως θα γίνω βασιλιάς. Μα δεν ήλθε ακόμη η στιγμή

Κι χωρίς να σταθή, έτρεξε προς την έρημο, τραβώντας τον λύκο από πίσω του. Σε λίγο ένα λεοντάρι βγήκε από το άγρο του, ώρμησε, και ο λύκος χάθηκε μέσα στο στόμα του θηρίου.

(Έπεται το τέλος)

ΜΥΓΔΑΛΙΕΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Οι μυγδαλιές που άνθίζουσι στους κήπους, στις αυλές και τα σπιτάκια του χωριού στολίζουν κι' όμορφαίνουν. Με σάς, χωριατο-ούλες μου, λευκές και οδοντάδες, Σε χόση, άγνόστη κι' όμορφα, — αδελφια, — παροβγαίνουν.

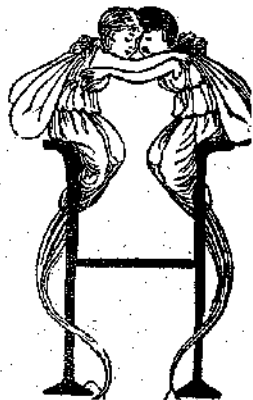
Κι' εμείς που μαμαρώνουμε με ισόβια χαρά Και του Γεννήθη τους άνθους κι' εσάς, χωριατοπούλες, Με κλώνια σάς στολίζουμε των μυγδαλιών χλωρά Κι' έμπρός μας άνασταίνουμε των μύθων τιγνοούλες

Ψ. Κ'

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Νύχτα γεμάτη δάμνα νύχτα σπαρμένη μάγια. ΣΩΛΩΜΟΣ

Αγαπητοί μου,

TAN η νύχτα της παραμονής, κοντά μεσάνυχτα. Στο σπίτι είχαν πλαγιάσει και μόνοι εγώ άγρυπνοσα ακόμα σε μια μεγάλη σάλα, σε μια μεγάλη πολυθρόνα, μπροστά φ ένα μεγάλο τζάκι, όπου τα τελευταία ξύλα είχαν γίνει

κάρβουνα κόκκινα σαν ρουμπίνι. Είχα σβύσει και τήλεχτρικό, γιατί μου έφθανε, για να ρεμβάζω μισοκοιμισμένος, ή αντλούγα της άνθρακιάς; Έπειτα μάρσε να βλέπω κι από τα νοτισμένα τζάμια του παραθύρου, την άσημνια λάμψη ενός άστρου, που από τόσο ύψος καταδεχόταν να μου κρατή συντροφιά...

Σε λίγο, τα κόκκινα κάρβουνα σκεπάζθηκαν από μια κατάσταση σκονη, σαν να χιονίσει μέσα στο τζάκι. Σηκώθηκα μια στιγμή κι έριξε άπάνω τους ένα δαδί. Κι όταν ξανακάθησα στην πολυθρόνα, να συνεχίσω το ρεμβασμό μου, μια ζωηρή φλόγα ξεπετάχθηκε, λεπτή κι άψηλή, παιχνιδιάρικη φλόγα, που ή κορφή της πότε χωνότανε στην καμινάδα και τότε ξαναφαινόταν, γέροντας δεξιά ή αριστερά.

Κοίταξα αυτή τη φλόγα, που λές κι ήταν ζωντανή, και διασκέδαξα. Αξερία, τη βλέπω να μεταμορφώνεται, ή καλύτερα να προβάλλη από μέσα της μια μορφή γυναικεία: μια όμορφη κόρη μάσπρο τούλινο φόρεμα σαν Νεράϊδας. Θάυμα! Ήμουν μπροστά σ' ένα θαύμα. Και βρά, το παληό ρολόι του τοίχου, με τη βραχνιασμένη λιγάκι φωνή, κτυπά μεσάνυχτα. Κανένα φόβο ώστόσο δεν μου προξενεί ή υπερφυσική εμφάνιση. Απεναντίας χαρά. Και λέγω στην κόρη, που είχε σταθή εκεί, άκουμπισμένη έλαφρά στο μάρμαρο του τζακιού με άριστερό της άγκωνα:

— Σε ξέρω, σε γνωρίζω!... Δεν είσαι ή Καλοκυρά του Τζακιού;

— Ναί, μου γένει με χαμόγελο.

Και μου δείχνει με το δεξί της χέρι το παράθυρο λέγοντας:

— Κοίταξε λοιπόν! Άλλο θαύμα: Τα νοτισμένα τζάμια είχαν καθάρσει και το άστρο, που φαινόταν ως τώρα κοινό, έλαμπε με μια καινούργια λάμψη, μαγική. Από κάτω

του, το συνειδημένο άθηνάϊκό τοπίο είχε χαθή και το αντικαθιστούσε έν άλλο, που δεν το είχα ιδή ποτέ μου, παρά σε μια παληά ζωγραφιά, στο είκονοστάσι του πατριού μου σπιτιού: "Εν άλλόκοτο βουνό, κάτι παράξενα σπιτάκια, μια σπηλιά, μια φάτνη, ή Παναγιά, ο μικρός Χριστός, οι βοσκοί να τον προσκυνούν, τα βωδάκια να τον γλείφουν" κι από κεί, ένας δρόμος άπτερος, μακρινός, φειδωλός, άτάλειωτος, όπου περπατούν τρεις όδοιπόροι, ζωηρά φωτισμένοι από τις άκτίνες του άστρου.

Σάστια, έκανα το σταυρό μου... Πώς ήταν δυνατό να βλέπω με τα μάτια μου, από το παράθυρό μου, έτσι ζωντανή την παληά ζωγραφιά;... Και όμως να! Οι τρεις Μάγοι, φορτωμένοι τα δώρα τους, περπατούν, προχωρών προς τη φάτνη, ένφ οι άκτίνες του άστρου, περπατώντας κι αυτές, πέφτουν πάνω πάνω τους και τους φωτίζουν.

— Δεν λείπει τώρα, συλλογίσθηκα, παρά νάνοψη κι ο ουρανός και να φανούν οι Άγγελοι...

— Κοίταξε λοιπόν! μου ξαναλέει ή Καλοκυρά, σαν να κούσε τη σκέψη μου.

Και νάί! τα ούράνια άνοιγουν σε ύπερλαμπρο φως—, όπως στη ζωγραφιά, — κι οι Άγγελοι φαίνονται πλήθος! Με τάσπρα στερά τους πετούν άπάνω από τη φάτνη και με τις γλυκειές τους φωνές ψάλλουν: Δόξα έν ύψίστοις Θεφ και επί γης Ειρήνη... Τα λόγια αυτά δεν τα βλέπω μόνο, γραμμένα με χρυσά γράμματα, στο μακρύ εκείνο χαρτί που το κρατούν άλωμένο δυδ Άγγελοι— αλλά και τρέκω με ταυτιά μου, καθαρώτατα. Και, περίεργο πράγμα! Ή μουσική του άγγελικού θηου είναι ίδια κι άπαράλλακτη όπως την άκούγα στην Έκκλησιά της πατρίδας μου, τότε που ήμουν μικρός!

— Μα ποιοι ψάλλουν λοιπόν; συλλογίσθηκα. Οι Άγγελοι που βλέπω, ή ή οι ψάλτες της Φανερωμένης;...

— Κοίταξε λοιπόν! ξανάπε ή Καλοκυρά, σαν να κούσε πάλι τη σκέψη μου.

Μπά! πώς δεν την είχα ιδή; Νά την, εκεί δίπλα στη φάτνη, ή όμορφη Έκκλησιά, ή Φανερωμένη. Είναι καταφάτιστη, φεγγεβολει. Από κεί βγαίνει ή γλυκειά φαλμαδιά. Άχ, πώς ήθελα να μουν μετά κι εγώ, να κούσω τη λειτουργία των Χριστουγέννων, όπως τότε που ήμουν μικρός!

— Πήγαινε! μου κάνει ή Καλοκυρά.

Κι' άξαφνα, άλλο θαύμα, βρίσκουμαι μέσα στην Έκκλησιά, στη θέση μου, όπως τότε... Και γύρω μου όλοι οι δικοί, όλοι οι γνωστοί, όπως τότε... Ψάλλουν το Χριστός γεννιέται... Τί χαρά, τί άγαλλίαση, τί ευτυχία!... Ήταν ή ίδια, άπαράλλακτη, ή μεγάλη εκείνη που αισθανόμουν τα Χριστούγεννα, τότε που ήμουν μικρός.

Κι' ένφ παρακαλούσα να μην τελειώση ποτέ αυτή ή λειτουργία, άκούω πίσω μου μια φωνή, που δεν ήταν βέβαια της Καλοκυράς:

— Δεν είναι ώρα να πάτε στο κρεβάτι σας;

Ήταν ή Μαργαρώ, ή ύπηρέτριά μου. Είχ' άποκομηθή στη μικρή πολυθρόνα του μικρού μου γραφείου, μπροστά στη μικρή μου σόμπα τη σβυσμένη.

— Καληνύκτα, και του χρόνου... Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του ΗΕCΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο από την Γαλλ. Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'. (Συνέχεια)

Ο χωροφύλακας όμως μās πρόσταξε άγρια να σωπαίνουμε. Θυμήθηκα τότε τη σκηνή του Βιτάλη με τον αστυφύλακα της Τουλούζας κι' είπα του Μαρτίνα να σιωπήσει και ν' ακολουθήσει τον κύριο χωροφύλακα.

Όλο το χωριό μās άκολούθησε ως το Δημαρχείο όπου ήταν κι' ή φυλακή. Μās τριγύριζαν, μās στενοχωρούσαν, μās έσπρωχναν, μās έβριζαν, και μου φαίνεται πως αν δεν ήταν ο χωροφύλακας να μās προστατεύη, θα μās πετροβολούσαν σαν να ήμαστε κακούργοι, φονιάδες ή έμπρηστές. Κι' όμως δεν είχαμε κάμει τίποτα. Άλλά έτσι είναι συνήθως ο κόσμος: κρίνει από τα φαινόμενα και στρέφεται εναντίον των φτωχών, των δυστυχισμένων, χωρίς να ξέρη αν είναι ένοχοι ή άθώοι.

Όταν έφθάσαμε στη φυλακή, ο κλητήρας της Δημαρχίας, που ήταν συγγράνως δεσμοφύλακας και άγροφύλακας, δεν θέλησε στην άρχή να μās δεχθή. Καλός άνθρωπος, συλλογίσθηκα, και πήρα λίγη έλπίδα. Μα ο χωροφύλακας επέμενε κι' ο δεσμοφύλακας υποχώρησε. Περνώνας μπροστά μας, άνοιξε μια πόρτα, που είχε απέξω ένα μεγάλο λουκέτο και δυδ σύρτες. Είδα τότε γιατί έφερε δυσκολίες στην άρχή: στη φυλακή είχα τα κρομμύδια του, άλωμένα στο πάτωμα για να ξεραθούν.

Μās έψαξαν μās πήραν τα λεπτά μας, τους σουγιάδες μας, τα σπέρτα μας και σ' αυτό το διάστημα, ο δεσμοφύλακας σήκωσε τα κρομμύδια του και τα σάφρασε σε μίαν άκρη. Μās άρρισαν τότε κι' ή πόρτα ξανακλείσθηκε πίσω μας μ' ένα κρότο άληθινά τραγικό.

Ήμαστε φυλακισμένοι! Για πόσον καιρό;

Ένφ συλλογίζομουν αυτό, ο Μαρτίνας ήλθε μπροστά μου, έσκυψε το κεφάλι του και μου είπε:

— Κτόπα! κτόπα μου το κεφάλι! "Όσο δυνατά κι' αν κτυπήσης, ή βλακεία που έκανα θα το άξίζη.

— Έκαμας μια βλακεία, σάφια να την κάμης, είμαι βλάκας άλλο τόσο.

— Αν με κτυπούσες, θα λυκούμουν τώρα λιγώτερο... Ή κλιμένη μας ή άγελάδα, ή άγελάδα του Βασιλόπουλου!

Κι' έβαλε τα κλάματα.

Τον λυθήθηκα και, για να τον παρηγορήσω, του είπα πως ή θέση μας δεν ήταν και τόσο φοβερή. Δεν είχαμε κάμει τίποτα και δεν θα μās ήταν δύσκολο να ποδείξουμε πως άγοράσαμε την άγελάδα. Θα βάλαμε μάρτυρα τον καλό κτηνίατρο του Ουσσέλ.

— Κι' αν μās πουν πως κλέψαμε τα λεπτά, που δώσαμε για την άγελάδα; Πώς θα ποδείξουμε πως τα κερδίσαμε με τον κόπο μας;

Ο Μαρτίνας είχε δίκιο.

— Έπειτα, έξακολούθησε κλαίγοντας δυνατώτερα, κι' από τη φυλακή να βγούμε, και την άγελάδα να μās ξαναδώσουν, είμαστε βέβαιοι πως θα βρούμε τη μάννα-Μπαρμπερίνα;

— Και γιατί δεν θα τη βρούμε; μπορεί να πέθανε.

Φοβήθηκα. Άλήθεια! πώς δεν το είχα συλλογισθή ποτέ; Ή μάννα-Μπαρμπερίνα μπορεί ναχε πεθάνει, γιατί, αν και δεν ήταν τόσο γρησ, ήξερα όμως από πείρα πως κάποτε χάνει κανείς έλαινους του αγαπά. Πώς είχασι τον Βιτάλη;

— Γιατί δεν τόλμεγες αυτό προητέρως; ρώτησα.

— Γιατί όταν είμαι εύτυχισμένος, μόνο καλές ιδέες περνούν απ' το ξερό μου κεφάλι ένφ όταν είμαι δυστυχισμένος, όλο και μαυρές... Κι' ήμουν τόσο εύτυχισμένος που θα χαρίζαμε την άγελάδα σου στη μάννα-Μπαρμπερίνα, ώστε δεν συλλογίζομουν παρά μόνο τη χαρά της και τη δική μας, κι' αυτό λές και μ' έθάμπωνε και με μεθούσε...

— Το κεφάλι σου δεν είναι πιο ξερό από το δικό μου, καίμεις μου Μαρτίνα, γιατί τα ίδια κι' άπαράλλακτα συλλογίζομουν κι' εγώ. Έτσι θαμπώθηκα κι' έμάθουσα!

Άξαφνα, εκεί που έκλαιγε, ο Μαρτίνας κόπηκε και, με ζωηρές χειρονομίες, φώναξε:

— Άμ αν πέθανε λοιπόν ή μάννα-Μπαρμπερίνα; κι' αν ζή ακόμα ο κακός Μπαρμπερής; Κι' αν μās έπαιρνε την άγελάδα μας; κι' αν σε κρατούσε και σένα;

Ήταν βέβαια από την επίδραση της φυλακής που είχαμε τόσο άσχημες ιδέες, από τις έχθρικές φωνές του πλιθούς, από τον χωροφύλακα, από τον άκαισιο κρότο που έκαμε ή πόρτα όταν την έκλεισαν πίσω μας.

Μα ο Μαρτίνας συλλογίζόταν και την άγελάδα:

— Ποιός θα της δώση να φάη; Ποιός θα την άρμέζη;

Πολλές ώρες πέρασαν έτσι. Κι' δυο κερνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο άκελιζόμαστε.

Προσάθησα ώστόσο να ένθαρρύνω το Μαρτίνα, λέγοντάς του πως θάρχονταν να μās άνακρίνουν.

— Καλά, και τί θα πούμε;

— Την άλήθεια.

— Τότε θα σε ρίξουν πάλι στα χέρια του Μπαρμπερής, ή, αν ή μάννα-Μπαρμπερίνα είναι μονάχη στο σπίτι της, θα τη ρωτήσουν για να ιδούν αν λέμεις την άλήθεια. Κι' έτσι δεν θα μπορούμε πιά να τη; κάμουμε την έκπληξη!

Έπιτέλους ή πόρτα της φυλακής μας άνοιξε με τρομερό κρότο σιδηρικών, κι' είδαμε να μπαίνει ένας γέρος κύριος, άσπρημάλλης, που το αγαθό κι' άνοητόκαρδο ύπος του μās ξαναδάωσε κάμει-σως την έλπίδα.

— Σηκώθητε, παλιόπαιδα, μās φώναξε ο δεσμοφύλακας, κι' άποκριθήτε στον κύριο ειρηνοδίκη.

— Καλά, καλά, είπε ο ειρηνοδίκης, γνέροντας στο δεσμοφύλακα να τον άφήση μονάχη. Ο άνακρίνω πρώτα αυτόν, — (κι' έδειξε με το δάκτυλο έμένα.) — πάρε τον άλλον από δω και κράτησέ τον, για να τον άνακρίνω κατόπι.

Για ν' άκούση τότε ο Μαρτίνας και να ξέρη τί έπρεπε να κάμη, είπα:

— Κύριε ειρηνοδίκη, θα σας πηξί κι' αυτός, σαν κι' έμένα, όλη την άλήθεια.

— Καλά, καλά! έκαμε ζωηρά ο ειρηνοδίκης, σαν να θέλε να με διακόψη.

Ο Μαρτίνας βγήκε, πρόφρασε όμως να μου ρίξη μια ματιά, για να μου πη πως είχε καταλάβει.

— Σας κατηγορούν πως κλέψατε μίαν άγελάδα, μου είπε ο ειρηνοδίκης, κοιτάζοντάς με στα μάτια.

Άποκρίθηκα πως την άγοράσαμε στην έμποροπανήγυρη του Ουσσέλ κι' είπα το όνομα του κτηνιάτρου που μās βοήθησε να την διαλέξουμε.

— Ρωτήστε τον, έπρόσθεσα, και θα σας πη αν σας λέω ψέμματα.

— Θα το κάμω, άποκρίθηκα ο ειρηνοδίκης, γιατί αυτό μόνο θα ποδείξη την άθωότητά σας. Και για τί σκοπό άγοράσατε αυτή την άγελάδα; Του είπα το σκοπό μας.

— Και πώς ονομάζεται ή παρμάννα σου; με ρώτησε ύπερα.

— Μάννα-Μπαρμπερίνα.

— Είναι γυναικα ενός κτίστη, που έπαθε στο Παρίσι έδω και λίγα χρόνια;

— Μάλιστα, κύριε ειρηνοδίκη.

— Κι' αυτό πρέπει να έξακρθώθη. Δεν άποκρίθηκα ς αυτό το λόγο, γιατί είχα θυμηθή τα συμπεράσματα του Μαρτίνα. Ο ειρηνοδίκης όμως, βλέποντας τη στενοχώρια μου, μ' έπεισε με πολλές έρωτήσεις κι' έτσι αναγκάσθηκα ν' άκοκρθώ, πως αν ρωτούσαν τη μάννα-Μπαρμπερίνα, ο σκοπός μας θα χωνόταν, γιατί δεν χωρούσε πιά έκπληξη.

Όστόσο, μαζί με την παραχή, αισθάνθηκα και μια χαρά μεγάλη: Άρσο ο ειρηνοδίκης έγνώριζε τη μάννα-Μπαρμπερίνα κι' έσκόπευε να την άνακρίνη, για να μάθη αν έλεγα άλήθεια ή ψέμματα, θα πη πως ή μάννα-Μπαρμπερίνα ζούσε.

Σε λίγο δοκίμασα μια μεγαλύτερη: ποδ μου έκανε ο ειρηνοδίκης, μ ο ύειπε πως ο Μπαρμπερής είχε ξαναγυρίσει στο Παρίσι. Από τη χαρά μου, μπόρεσα τότε να μιλήσω τόσο καλά, ώστε ο ειρηνοδίκης έπεισθηκε πως έφθανε ή μαρτυρία του κτηνιάτρου για να ποδείξη πως δεν κλέψαμε την άγελάδα.

— Και που βρήκατε τόσα λεπτά για να την άγοράσετε;

Αυτή ήταν ή έρώτηση που τρώμαζε τόσο το Μαρτίνα, όταν σκέφθηκα πως θα μās την έκαναν.

— Τα κερδίσαμε.

— Ποϋ; πως;

Έξήγησα πως, από το Παρίσι ως τη Βιρτη, κι' από τη Βάρση ως το Μον-Ντόρ, μαζέψαμε τα λεπτά εκείνα κενάρα πινάρα.

— Και γιατί πήγατε στη Βάρση;

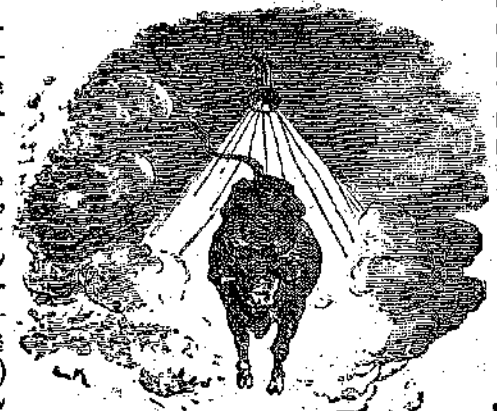
Ή έρώτηση αυτή μ' έκαμε να διηγηθώ και τα περιστατικά της Βάρσης, κι' όταν ο ειρηνοδίκης άκουσε πως είχ' άποκλεισθή στο πλημμυρισμένο άνθρακωρυχείο του Τρουγέρα, μ' έκοψε και, με μαλακό τόνο, σχεδόν φιλικό, μ' έρωτησε:

— Ποιός από σας τους δυδ είναι ο Ρεμής;

— Εγώ, κύριε ειρηνοδίκη!

— Πώς θα το ποδείξετε; Δεν έχετε χαρτιά, λεί ο χωροφύλακας.

(Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ω Η ΖΩΗ ΜΟΥ!

Λαχταριστή ή φωνή μου τρεμοπαλεύει μω' στο λαιμό μου, για να σου δείξη της ψυχής μου το βυθό...

Ω! ή ζωή μου, ή ζωή μου, ή ζωή μου...

Ένα τρεπιδό λουλουδιού—φυλλάκι... Πόσο την ήθελα άλλοιότιχη... Πόσο λαμπρή... Νάφεγγε λίγη από μικρούλη ήλιος... Σάν άστέρη...

Αί' άς ήταν ή ζωή μου—έγω—έγ' άστέρη... Όχι για πολύ!...

Έστω και για μόνη μιά βραδιά. Νά σκεπάζω τα σύγγραφα—ή μαυρίλα τους—τάστέρια τάλλα και ήλαιοματα μονάχα έγω! Έγώ! Έγώ!...

Κι' άς ήταν ο θάνατός μου φρενός σαν τάστέριου... Κι' άς έσπριτα έπειτα τεκρό στίπέραντα ού θόνα πέλαμα— με τά σκοτάδια τους τά κύματα...

Μούφτανε μένα μιάς βροδιάς λαμπράδα!

αυτό του ναίσκου, που τους τοίχους του κομπούνε άφαιες εικόνας. Άλλά τό λοιμωρότερο θέαμα παρουσιάσθηκε στα μάτια μας όταν βγήκαμ' έξω: ή 'Αθήνα, τα Φάληρα, ο Πειραιάς, έλαμπαν μέσ' στην ανταύγεια του ήλιου. Η θάλασσα πιδ μακριά άνταναιώσεως τις άκτινες του, ένω από τάλλο μέρος φαίνονταν τα καταπράσινα βουνά κι' ή πεδιάδα, όπου σκοραδικά βλέπαμε τά τελευταία στίτια της 'Αθήνας.

Πρός στιγμή ή έχάσαμ' ότι είναι Νοέμβρης, τό κοού όμως που άρχισα οδ λίγο, μιάς έφρασε στην πραγματικότητα. Κινηθήκαμ' λοιπόν πάλι άπ' τον ίδιο δρόμο, κατήφορο όμως τάρα, και οδ δέκα λεπτά ήμαστα κάτω, εύχαριστημένοι άπ' τον άφαιτο περιπατο και με τη σκέψη, ότι ή φύση είν' έξελίξη που άναζωογονεί τις ψυχές και τά πνεύματα των ανθρώπων.

Γιά τή Δευτεριά

κι' επαναλάβαιναν. — Και θυμούμασε τά παιδικά μας έκείνα χρόνια και τάναπολούσαμε με συγκίνηση και με μιά έλαφρά έλαφρά μελαγχολία.

Σωπάσαμε. — Και ή ώρα περνούσε άργά, άτελείωτη, συνοδευόμενη άπό τά κυματομήληματα της άμμουδιάς και τό μελαγχολικό τραγούδι της κοιμισθείσας...

Έθνημ' Αναγέννησης

ΟΙ ΑΝΕΜΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΛΑΥΡΙΑ

—Οι άνεμοι μέσα στα κλαυρία στεναζόντας βουίζου, τά χρυσά στάχια στην πνοή του άγέρα κυματίζου. Και τό φεγγάρι άπλώνοντας την άσημολαμπράδα, Μέσα στην ήσυχη νυχτιά φωτίζει την κοιλιάδα.

Τά χελιδόνια άπ' τις φυλές; μαζι-μαζι πετούνε Πότε θά πέσουν τά χλωρά τά φύλλα καρτερούνε, Ξέρουσι πώς έρχεται ο καιρός, που θά νά φτερουγίσου, Νά φύγουσι οδ πιδ θεριά μερή, φωλιά ή χτίσουσι...

(Α' τ' Αγγλικό)

ΚΑΛΙΟ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

Τή στιγμή που άρχισε τό διήγημα, ο κ. Βεκεκός κατευγεται εις τό νά συλλάβη μιά βδέλλα.

Πρόπει τά μάθετε για τον κύριο αυτόν, ότι είναι καρυάτος (ζυγίζει 10 οκάδες), πολύ έγωιστής κυνηγός διακεκριμένος και άσπλαχνός όσο δεν φαντάζεσθε. Μιά άλλους λόγους είναι τό φέβητρο της γειτονιάς του.

Ήλθε όμως κι' αυτός ή ομοιά νά δούση ή βασιλεία του, και καθώς έτρωγε ήσυχα-ήσυχα τή βδέλλα που είχε τσικώσει, ένα λελέκι που έλαβε υπό την ύψηλή του προστασία (ήψηλό δεν είναι τό λελέκι.) όλους τους ύποδούλους στό κ. Βεκεκός, άρπαξε τον τελευταίον αυτόν άπό τό ποδάρι και τον έσυρε στην έπιφάνεια του γερού.

«Έλα δω, του έλε ν' άπολογηθής; για τά φρενά άγκλήματα, που έλεις διαπραξεί»

—Μάλιστα, μάλιστα! φώναξαν μαζί όλοι οι κατήφοροι, χωρίς γά περιμένουν την άπάντηση του Βεκεκός: όλοι μας, οδδενός έξαιρουμένου, φορούμε πένθος, για τους διαφόρους συγγενείς μας τούς καταβροχθισθέντας υπό του κακούφου Βεκεκός... Κάτω ο Βεκεκός: κάτω ο Βεκεκός!!!

Μόλις άκουσε τά τελευταία αυτά λόγια, ο Βεκεκός φούσκωσε φρενά από τό θυμό του και φώναξε δυνατά:

—Αδιάντροποι! έτσι φέρεσθε προς ύψηλά πρόσωπα; Δεν έξερετε ότι έγω είμαι ο βασιλιάς; του αλλοκού; Σιωπή, γιατί θά σάς καταβροχθίσω όλους!

Άλλά τό λελέκι, με μεγάλη ψυχραιμία, του έλε:

—Αν τό κάνης αυτό, θά σου είμαι εθνώμων σ' όλη μου τή ζωή, γιατί έτσι θά μου προσφέρεις περισσότερο φωτ' από όλο ήλιος.

Τότε πιδ ο Βεκεκός, που άρχισε νά έχη τύψεις συνειδήσεως; για τά κακαυρήματα του, ένωσε τά χέρια παρακαλεστικά και με φωνή άσθενή έλε:

—Σε, έκείνου, Ύψηλότατε... μη με καταβροχθίσετε... σάς παρακαλώ τά δικαίωμάτα μου... έπί του θρόνου του αλλοκού... σάς ύπόσχομαι νά σάς πιάνω βδέλλες, για νά τρώτε... κάμετε με έπιτέλους ύψηροτη... σκουπιδιάση, άλλα... μη με καταβροχθίσετε... σάς καθίκατε... Ύψηλότατε!

Μ' όλ' αυτά όμως τό λελέκι

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

—Όχι, σάς πήραμε ένα αγκάλωτο. — Καθόλου, δεν μιάς πήρατε κανένα. — Έμεις οδς έχομε μιά άμπαράδα.

—Αδές κι' άλλες παρόμοιες φράσεις άγταλλάσσονται μεταξύ των παιδιών, που ξέννοιαστα παίζουσι με μιά μικρή πλατεία κάτω από ένα νοσοκομείο.

Περώνιας άπ' αυτού για νά πάγω στο σχολείο, έρριξα μιά μπιτιά στό παιδί που έπαιζαν, κι' άλλη μιά στό παράθυρο του νοσοκομείου.

Πρόντιας άπ' αυτού για νά πάγω στο σχολείο, έρριξα μιά μπιτιά στό παιδί που έπαιζαν, κι' άλλη μιά στό παράθυρο του νοσοκομείου.

ο βλέμμα μου συνήντησε σ' ένα παράθυρο, ένα χλωμό παιδικό πρόσωπο, που κοιτάζε με λαχάρα, τά παιδιά που έπαιζαν κάτω. Βέβαια, θά συλλογίζονταν «Αχ! άς μπορούσα και έγω ξέννοιαστα νά τρώξω, νά πηδήσω, στον άέρα, στον ήλιο!

Τι λαχταριστή που είναι ή ελευθερία!...

ΦΘΙΝΟΠΕΡΟ

—Οι άνεμοι μέσα στα κλαυρία στεναζόντας βουίζου, τά χρυσά στάχια στην πνοή του άγέρα κυματίζου. Και τό φεγγάρι άπλώνοντας την άσημολαμπράδα, Μέσα στην ήσυχη νυχτιά φωτίζει την κοιλιάδα.

Τά χελιδόνια άπ' τις φυλές; μαζι-μαζι πετούνε Πότε θά πέσουν τά χλωρά τά φύλλα καρτερούνε, Ξέρουσι πώς έρχεται ο καιρός, που θά νά φτερουγίσου, Νά φύγουσι οδ πιδ θεριά μερή, φωλιά ή χτίσουσι...

(Α' τ' Αγγλικό)

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

Ο καλπούς πεθανε. Μά πάντα σαν μιά εικόνα θά μου μένη μπροστά μου: καθισμένος στην πολυθρόνα του, φορώντας τή βέρα του και τή σκούφια του. Με άδυνατισμένο πρόσωπο, με βλέμμα που κοιτάζει όλο χόμο, και πιδ τό σηκώνει μόνο για νά αλλάξη καμιά λέξη με τά έθγνιά του, που κάθονται γύρω του ήσυχα, ή για νά κοιτάξη την εικόνα του που ήτανε νέος και νά κουνήσει θλιβερά τό κεφάλι του, παίζοντας τά δάκτυλά του. Σκέπεται. Και τι νά σκέπτεται; Τι άλλο βέβαια παρά τή νεότητά του.

Τικ-τακ, τικ-τακ, τό παρό του ρολόγι έξοχίζει την ήσυχία, για νά πη με μονότονο θλιβερό τόνο τά περιόμενα.

ΟΡΟΦΙΝΗ ΑΡΟΣΙΑ

Στή φεγγαρόφωτη νυχτιά, λευκή θεά ή Γαλήνη Στόν κήπο άπλώθη στέφανος ακιά μυστηριακή Κι' ανατριχίλα νοιώθοντας λές φρίσσουσε οι κήνοι Κι' άπαλοτρέμονε φρενά πετώντας δά και κελ.

Στόν κήπο τών έξωτικώ κρυφά λαχρασεύανε Λευκές; ξωθίδες που γέννησαν του κήπου οι άσπρο άνθού. Δεν παίζουσι, δέ χορεύουσι, δέ λέν, δέ τραγουδάνε Μόνο μ' άθώρατα φρενά πεύανε έδώ και κελ.

Μεσηνηριακή Ακμή

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Προχωρημένο τό βράδυ, μετά τό δείπνο. Καλοκαίρι, βραδιά άσέληνη μεν άλλα φωτισμένη άρκετά άπ' τον άσημοκέντητον οφανά.

Περπατούμε με τό φίλο μου στή άκρογιαλιά. Έίχαμε νά ιδωθούμε έξη χρόνια, και σύμπτωση νά ξαναπανιηθούμε σ' τό ίδιο μέρος που πρωτογνωρισθήκαμε, στην παραθαλάσσια δηλ. έξοχη που έτυχε νά παραθερίσουν και τις δύο φορές οι οίκογένειές μας.

Οι μιάτης μας έφρασε δροσιά και εύάριστα: αναμνήσεις αναμνήσεις παιδικές, όλα τά παιγνίδια μας, όλες τις τρέλλες μας, παιδιά άκόμη, τής πρώτης του 'Ελληνικού.

Ομηρήθηκαμ' λοιπόν τον καιρό που κίχταμε στην άμμουδιά, τά τρέλλα μας τραγιάματα και τό κολύμπι, θημηθήκαμε τις έκδρομές μας και τις βαρκάδες μας τά βράδια με φεγγάρι.

Και τά στοματα και των δυο άγ θυμάσαι; και θυμάσαι; ρωτούσαν

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους ύπόρχουν άκόμη μόνον οι έξής δέκα: 1ος, 5ος, 1ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, και 24ος. — Έκαστος τόμος δραχ. 4, ταχυδρομικός δέ άποσταλλόμενος δραχ. 4,30 διά τό 'Εσωτερικόν και δρ. 4,60 διά τό 'Εξωτερικόν.

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1919)

άπαρχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι, 26 εν όλω. — Έκαστος τόμος άρραπτος δρ. 12 και ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετικά εις τός άνω τιμάς: Διά τό 'Εσωτερικόν λεπτά 50 ο άρραπτος και δρ. 1,50 ο ραμμένος, διά δέ τό 'Εξωτερικόν δρ. 1,50 εις άρραπτος εις ραμμένος.

ΛΥΚΑΒΗΤΟΣ

Είναι Κυριακή άπόγεμα. Ο ήλιος που λάμπει στο σιερόμα, ή καθαρή άμόσφαιρα, μιάς προτρέπου για περίπατο. Πήρα λοιπόν δύο φίλους μου και κινήσαμε για τό Λυκαβήτο, μικρό λόφο τής 'Αθήνας άπάνω στον όποιο, υπέρχει τό μικρό καθωροστάσι του 'Αη-Γιώργη.

Πήραμε την όδον Λυκαβητού κι' άρχισαμε την άνάβαση. Ο δρόμος είναι άρκετά κουραστικός, ύπομένω όμως με τή σκέψη, ότι θά μιάς άποτήμιωση για τον κόπο μας ή ώραία θεά που θά βλέπαμε από πάνω. Πράγματι, όσα άναβαίναμε, άρχίζαν νά φαίνονται τά στίτια της 'Αθήνας με τους άκονίστους δρόμους, ο έλαιώνας και μακριά ή γαλανή θάλασσα...

Κουρασμένοι, φθάσαμ' έπί τούς στην έκκλησιά, μπήκαμε μέσα, προσκυνήσαμε και μ' έκπληξη παρατηρήσαμε την πολυτέλεια

δεν συγκινήθηκε καθόλου και με την ίδια ψυχραιμία άπάντησε: —Κάλλιο πίντε και στό χέρι παρά δέκα και καρτέρι!

Συγγενείς καταβροχθίσε τον κ. Βεκεκός, εν μέσω των ζητωκραυγών του παρευρισκομένου κλήτους. Λαοαίμενος Ποντικός

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η 'Ανακτινθείσα 'Ελευθερία έκλεισε τά μάτια της και στάθηκε μπροστά στον καθρέπτη.

—Τι κάνεις έκεί; την έρωτώ ή γιαγιά της.

—Θέλω νά ιδώ πώς είμαι, όταν κοιμώμαι.

Έστάλη υπό τ. Βαρότ τ. 'Ελευθερίας

Η Νίτσα πηγαίνει στό σχολείο πολύ άργά.

—Μπορούσες νάρχούσων καλύτερα τό μεσημέρι; τής λέει εισηγικά ή δασκάλα.

—Μά, κυρία, άπαντή ή μικρούλα σοβαρότατα τό μεσημέρι τρώει.

Έστάλη υπό τής Τριανταφυλ' ένας

Τόν μικρό Παύλο έρωτούν που γεννήθηκε.

—Όταν ήμουσι μικρός, άπαντ' γεννήθηκα στην Πάρο' όμα με γάλασα, έδώ.

(Γερμανός)

Έστάλη υπό του Ροδίνου 'Αγγελου

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΑΙΜΙΛΙΑΣ

Αθήνας, 26 Δεκεμβρίου 1919

Στερεότυπον: Δεν άπαντώ εις έρωτήσεις και άπορίας, που έδκόλα βέλονται καθέναν την άπάντησαν και την λύση στον 'Οδηγόν του Σύνδρομητού', άμα τον διαβάζη παρασκευιά.

ΤΡΙΣΥΤΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1920!

Την ύψηλή σέ διαδίδεζον ο κ. Φαίδων, ο 'Αναίας, όλο μου τό σπικτικό κι' όλοι μου οι συνεργάτες, χωρίς νά ξεαίρηται οδ ή άνωγάτα μου Πίσσα, κατά τό παλιό άλογόπαιγιο του ψυχολογιστή μου. Κι τό χροόνιο με όγεια, προσηπία, εύτυχία, άμην!

ΔΙΑ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Δίνω μιά μικρή παράταση τής προθεσμίας για την άνάβαση των ψευδώνυμων του 1919: έως την 31 'Ιανουαρίου. Έτσι δέν έχουν παράπονο όσοι μένουσι πιδ μακριά ή δέν έχουν πικρή συγκοινωνία. Άλλά νά έξουσιν δει ήλλη παράταση δέν έχει. Όσοι δέν έχουν άνασείσει ό: τότε τό παλιό τους ψευδώνυμο, τό χάνουσι εν τό ζητήση κανέναν άλλος.

ΑΙ ΑΛΛΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ

Την 15 'Ιανουαρίου ήγει ή προθεσμία τής έφορήσεως των πρακτοριών λογαριασμών. Όσοι Πράκτορες δέν θά έχουν στείλει ό: τότε δαα χρεωστούσι, άποκλεισθέντες από τά άποτέλεσματα του 'Εσοκαλιώματος.

Την 31 'Ιανουαρίου ήγει ή προθεσμία τής άποστολής Ύψηλοτάτων διά τό άποσφίσημα των Ψευδώνυμων του 1919.

Εξεδόθη!

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Έκδοτής, 28 55ος Έθνημίδου.

Εξεδόθη!

ΤΟ ΝΕΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

“ΦΟΙΤΗΤΑΙ, [ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ Μ' ΕΠΙΛΟΓΟ]

Ένα χαριτωμένο, κομψότατο βιβλίο, σέ άφαιτο καρτί κρέμ, με διαχρωμο έξώφυλλο, από τό καλλιτεχνικό τυπογραφείο τής 'Εστίας.

Έκτός από τό πολύτιμο θεατρικό έργο, τό βιβλίο περιέχει κι' ένα έκτακτό «Σημείωμα», όπου ο Συγγραφέας έπιθεωρεί τάς κριτικές που έγιναν για τούς «Φοιτητάς» κι' έστάζει, άναλύει, έξηγεί τά τεχνικά ζητήματα που παρουσιάσθησαν. Τό Σημείωμα αυτό, διδακτικώτατο, πρέπει νά διαβασθή άπ' όλους που ενδιαιφέρονται και θέλουσι νά μάθουσιν για Τέχνη.

Οι «ΦΟΙΤΗΤΑΙ» τυπωθήκαν σέ 1000 μόνον αντίτυπα. Οι συνδρομηταί τους ήταν πολλοί. Όσοι όλίγιστα μόνον αντίτυπα μένουσι, που πωλούνται και αυτά

ΔΡΑΧ. ΠΕΝΤΕ [και ταχυδρομικός δρ 5 50]

άλλά χωρίς αυτόγραφο του Συγγραφέως, που ήταν προνόμιο των άποκλεισμένων συνδρομητών.

Κι τό μεθύριον, 31 Δεκεμβρίου, ή προθεσμία διά τήν Σημείωσιν των Έδ σήμων.

Έλαθε κι' έστέλεσα τας παράγγελιας σου, Γεώργ. Ν. Καρ.—Ο κ. Δουκανός Χιρμισσός σ' εύχαριστεί για όσα γράφεις, άλλα, δυστυχώς, ούτε φέτος δέν είναι δυνατόν νά σ' εύχαριστήση. Ο τσίγγος είναι σπάνιος κι' αϊ εικόνας στοιχίζουσι πολύ άκριβί. Γι' αυτό, βίλας, δέν δημοσιεύω παρά ευόφραξ σέ κάθε φύλλο.

Γαργή Φαροπούλα, θά θυμίσω, όλους που καθιστερον τετραδία από έξη κι' έπτά μήνες, γιατί είνε ντροπή πιδ... Βλέπω ότ καθ' έβδομάδα μου στέλλεις ένα σωρό πράγματα για δημοσίευση. Άλλά έί σε παρακαλώ πιδ, και για τό δικό σου σωφρέσο, νά μου στέλλης λιγώτερα και πιδ προσεκτικά, πιδ καθαρά γραμμένα. Γιατί έτσι δέ τά βγάξω.

Είτα στον κ. Φαίδωνα, Βαρά τή: 'Ελευθερίας, ότι μόνος έλαβε τό πρώτο φύλλο, τό πρώτο που έκαμει ήταν νά ήδη; άν έχη 'Επιστολή, κι' έκα την είδες, πιδ, τή χαρά σου!.. Για τό άλλο, ήνωσε σου. Έπιδείχεται νά διασκευήση κανείς εν άρχαιο άσπελο, σάν αυτά του 'Ιεροκλήου, και νά τό κάμη σύγχρονο Παίδείο Πνεύμα.

Σ' εύχαριστώ, Μαργήτισε Κρασιόθραστη, για τό ποίημα. Ε' άπλάσις. Θι τό έδημοσίευα, έί οι στίχοι ήσαν πιδ τεχνικοί. Κίνος έξέλτωση για τά δυά αυτά επράστιχα που μου άρρασαν, γιατί με άφείλεια έκφραζουσι άίηθεις σημαντικές:

«Για τό στη Δημοτική ή Διάπλασις μιλάει; Μ' έρωτήσαν.—Γιατί έκεί ή φωνή του άνηράπου καί»

***

«Ο,τι έμψυτο στον άνθρωπο, μελό πάντα θά είναι. Έμψυτος κι' ή Δημοτική. Χρυσόφι-γλώσσα είναι.

Νά βίλεις και τά δώ, Σπυρ. Ο. Μαρ., και τά τρία, και δα βρισκή. Έτσι δέν χάνεις την λύση σου, διότι άν δέν είναι τό ένα, θά είναι τό άλλο. Πι: χι: 'Ηρακλειδης είναι και ο Τύμενος και ο Ερόμης. Και τά δυά ένόμενα έχουσι επτά γράμματα και Ε στή μέση. Που νά μαντήση κανείς πιδ είχε σ' τό νου του ο συνθέτης; τής: 'Ασκήσεως! Τό ίδιο Πάλας και Δ' έκαροι, όταν βρίζονται ως πρόσωπα του Εδ-γιάλλου. Ο λόγι; λοιπόν τά γράφει δλο, έτα τριαζόνου, και τελειώνει.—Τά Εύσημα άνήκουσι στό έτος κατά τό όποιοι έδημοσιεύθησαν: 'Αποτελέσματα και όχι ή προήφους: του Διαγωνισμού, ή όποια πικάνω νά έδημοσιεύη; εις τό προηγούμενο και τότε τά Εύσημα αυτά θά πηγαίναν χαμένα. Δαρνοστολόγιον Ήρας, σ' εύχαριστώ και όνα και τή μαμιά σου, που θά σ' βηθήση νά ξεπαλώση. Χαριτίσματα σ' όλους. Ναι, νάναλλοθή και Μ. Μυστικά. Πρόπει σέ μερικά παιδιά και, όσα άπ' αυτά θέλουσι, θά σου στείλωσιν πρώτα τετραδία. Και σ' ύστερα θά τους τό άναπαύωση. Ότε έλθειν πρόπει νά ρωτούσι: εθ' μ. στείλη άρα και τό Δαρνοστολόγιον Ε' φος; Γ' τ' ότδ όμως δέν άμειβέται.

Ο 'Ανθρωπος μου γράφει: «Πόσο ύπαίφηνος είμαι που συγκοιτάζομαι κι' έγώ μεταδύ είκαίνου, τών όποιοι ή άγάπη έκαμε τον κ. Φαίδωνα νά διαφεύγησθ διά τήν μεγάλην άδυνατήν ή όποιοι του έκκαμν οι έχθροί του!» Πολύ εύγενή λόγια!

Μπαρσαντογ. Δευτεριά, σ' εύχαριστώ για τό ξεπαύωμα και για όσα ώραία γράφεις. Δά τήν Τρισαράκωντα επηρόδα νά έίπαμεν, έτι περσέσι πιάου. Κι περιμένουσι νά έρεπώσωμιν, έν δέλη ο Θεός, την Πανηγυροτάσην.

Αιολική Ακμή, αυτό τό ψευδώνυμον σου έίλεξα και σέ δέχομαι μετά πάσης χαρής. Άν είναι όμως άνάγη νά σ' ευστήσω (ιδιαιτέρω) σέ κανένα.

Κι τό μεθύριον, 31 Δεκεμβρίου, ή προθεσμία διά τήν Σημείωσιν των Έδ σήμων.

Έλαθε κι' έστέλεσα τας παράγγελιας σου, Γεώργ. Ν. Καρ.—Ο κ. Δουκανός Χιρμισσός σ' εύχαριστεί για όσα γράφεις, άλλα, δυστυχώς, ούτε φέτος δέν είναι δυνατόν νά σ' εύχαριστήση. Ο τσίγγος είναι σπάνιος κι' αϊ εικόνας στοιχίζουσι πολύ άκριβί. Γι' αυτό, βίλας, δέν δημοσιεύω παρά ευόφραξ σέ κάθε φύλλο.

Γαργή Φαροπούλα, θά θυμίσω, όλους που καθιστερον τετραδία από έξη κι' έπτά μήνες, γιατί είνε ντροπή πιδ... Βλέπω ότ καθ' έβδομάδα μου στέλλεις ένα σωρό πράγματα για δημοσίευση. Άλλά έί σε παρακαλώ πιδ, και για τό δικό σου σωφρέσο, νά μου στέλλης λιγώτερα και πιδ προσεκτικά, πιδ καθαρά γραμμένα. Γιατί έτσι δέ τά βγάξω.

Είτα στον κ. Φαίδωνα, Βαρά τή: 'Ελευθερίας, ότι μόνος έλαβε τό πρώτο φύλλο, τό πρώτο που έκαμει ήταν νά ήδη; άν έχη 'Επιστολή, κι' έκα την είδες, πιδ, τή χαρά σου!.. Για τό άλλο, ήνωσε σου. Έπιδείχεται νά διασκευήση κανείς εν άρχαιο άσπελο, σάν αυτά του 'Ιεροκλήου, και νά τό κάμη σύγχρονο Παίδείο Πνεύμα.

Σ' εύχαριστώ, Μαργήτισε Κρασιόθραστη, για τό ποίημα. Ε' άπλάσις. Θι τό έδημοσίευα, έί οι στίχοι ήσαν πιδ τεχνικοί. Κίνος έξέλτωση για τά δυά αυτά επράστιχα που μου άρρασαν, γιατί με άφείλεια έκφραζουσι άίηθεις σημαντικές:

“ΦΟΙΤΗΤΑΙ, [ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ Μ' ΕΠΙΛΟΓΟ]

Ένα χαριτωμένο, κομψότατο βιβλίο, σέ άφαιτο καρτί κρέμ, με διαχρωμο έξώφυλλο, από τό καλλιτεχνικό τυπογραφείο τής 'Εστίας.

Έκτός από τό πολύτιμο θεατρικό έργο, τό βιβλίο περιέχει κι' ένα έκτακτό «Σημείωμα», όπου ο Συγγραφέας έπιθεωρεί τάς κριτικές που έγιναν για τούς «Φοιτητάς» κι' έστάζει, άναλύει, έξηγεί τά τεχνικά ζητήματα που παρουσιάσθησαν. Τό Σημείωμα αυτό, διδακτικώτατο, πρέπει νά διαβασθή άπ' όλους που ενδιαιφέρονται και θέλουσι νά μάθουσιν για Τέχνη.

Οι «ΦΟΙΤΗΤΑΙ» τυπωθήκαν σέ 1000 μόνον αντίτυπα. Οι συνδρομηταί τους ήταν πολλοί. Όσοι όλίγιστα μόνον αντίτυπα μένουσι, που πωλούνται και αυτά

ΔΡΑΧ. ΠΕΝΤΕ [και ταχυδρομικός δρ 5 50]

άλλά χωρίς αυτόγραφο του Συγγραφέως, που ήταν προνόμιο των άποκλεισμένων συνδρομητών.

Κι τό μεθύριον, 31 Δεκεμβρίου, ή προθεσμία διά τήν Σημείωσιν των Έδ σήμων.

Έλαθε κι' έστέλεσα τας παράγγελιας σου, Γεώργ. Ν. Καρ.—Ο κ. Δουκανός Χιρμισσός σ' εύχαριστεί για όσα γράφεις, άλλα, δυστυχώς, ούτε φέτος δέν είναι δυνατόν νά σ' εύχαριστήση. Ο τσίγγος είναι σπάνιος κι' αϊ εικόνας στοιχίζουσι πολύ άκριβί. Γι' αυτό, βίλας, δέν δημοσιεύω παρά ευόφραξ σέ κάθε φύλλο.

Γαργή Φαροπούλα, θά θυμίσω, όλους που καθιστερον τετραδία από έξη κι' έπτά μήνες, γιατί είνε ντροπή πιδ... Βλέπω ότ καθ' έβδομάδα μου στέλλεις ένα σωρό πράγματα για δημοσίευση. Άλλά έί σε παρακαλώ πιδ, και για τό δικό σου σωφρέσο, νά μου στέλλης λιγώτερα και πιδ προσεκτικά, πιδ καθαρά γραμμένα. Γιατί έτσι δέ τά βγάξω.

Είτα στον κ. Φαίδωνα, Βαρά τή: 'Ελευθερίας, ότι μόνος έλαβε τό πρώτο φύλλο, τό πρώτο που έκαμει ήταν νά ήδη; άν έχη 'Επιστολή, κι' έκα την είδες, πιδ, τή χαρά σου!.. Για τό άλλο, ήνωσε σου. Έπιδείχεται νά διασκευήση κανείς εν άρχαιο άσπελο, σάν αυτά του 'Ιεροκλήου, και νά τό κάμη σύγχρονο Παίδείο Πνεύμα.

Σ' εύχαριστώ, Μαργήτισε Κρασιόθραστη, για τό ποίημα. Ε' άπλάσις. Θι τό έδημοσίευα, έί οι στίχοι ήσαν πιδ τεχνικοί. Κίνος έξέλτωση για τά δυά αυτά επράστιχα που μου άρρασαν, γιατί με άφείλεια έκφραζουσι άίηθεις σημαντικές:

«Για τό στη Δημοτική ή Διάπλασις μιλάει; Μ' έρωτήσαν.—Γιατί έκεί ή φωνή του άνηράπου καί»

***

«Ο,τι έμψυτο στον άνθρωπο, μελό πάντα θά είναι. Έμψυτος κι' ή Δημοτική. Χρυσόφι-γλώσσα είναι.

Νά βίλεις και τά δώ, Σπυρ. Ο. Μαρ., και τά τρία, και δα βρισκή. Έτσι δέν χάνεις την λύση σου, διότι άν δέν είναι τό ένα, θά είναι τό άλλο. Πι: χι: 'Ηρακλειδης είναι και ο Τύμενος και ο Ερόμης. Και τά δυά ένόμενα έχουσι επτά γράμματα και Ε στή μέση. Που νά μαντήση κανείς πιδ είχε σ' τό νου του ο συνθέτης; τής: 'Ασκήσεως! Τό ίδιο Πάλας και Δ' έκαροι, όταν βρίζονται ως πρόσωπα του Εδ-γιάλλου. Ο λόγι; λοιπόν τά γράφει δλο, έτα τριαζόνου, και τελειώνει.—Τά Εύσημα άνήκουσι στό έτος κατά τό όποιοι έδημοσιεύθησαν: 'Αποτελέσματα και όχι ή προήφους: του Διαγωνισμού, ή όποια πικάνω νά έδημοσιεύη; εις τό προηγούμενο και τότε τά Εύσημα αυτά θά πηγαίναν χαμένα. Δαρνοστολόγιον Ήρας, σ' εύχαριστώ και όνα και τή μαμιά σου, που θά σ' βηθήση νά ξεπαλώση. Χαριτίσματα σ' όλους. Ναι, νάναλλοθή και Μ. Μυστικά. Πρόπει σέ μερικά παιδιά και, όσα άπ' αυτά θέλουσι, θά σου στείλωσιν πρώτα τετραδία. Και σ' ύστερα θά τους τό άναπαύωση. Ότε έλθειν πρόπει νά ρωτούσι: εθ' μ. στείλη άρα και τό Δαρνοστολόγιον Ε' φος; Γ' τ' ότδ όμως δέν άμειβέται.

Ο 'Ανθρωπος μου γράφει: «Πόσο ύπαίφηνος είμαι που συγκοιτάζομαι κι' έγώ μεταδύ είκαίνου, τών όποιοι ή άγάπη έκαμε τον κ. Φαίδωνα νά διαφεύγησθ διά τήν μεγάλην άδυνατήν ή όποιοι του έκκαμν οι έχθροί του!» Πολύ εύγενή λόγια!

Μπαρσαντογ. Δευτεριά, σ' εύχαριστώ για τό ξεπαύωμα και για όσα ώραία γράφεις. Δά τήν Τρισαράκωντα επηρόδα νά έίπαμεν, έτι περσέσι πιάου. Κι περιμένουσι νά έρεπώσωμιν, έν δέλη ο Θεός, την Πανηγυροτάσην.

Αιολική Ακμή, αυτό τό ψευδώνυμον σου έίλεξα και σέ δέχομαι μετά πάσης χαρής. Άν είναι όμως άνάγη νά σ' ευστήσω (ιδιαιτέρω) σέ κανένα.

Αίηθεις σημαντικές: «Για τό στη Δημοτική ή Διάπλασις μιλάει; Μ' έρωτήσαν.—Γιατί έκεί ή φωνή του άνηράπου καί»

***

«Ο,τι έμψυτο στον άνθρωπο, μελό πάντα θά είναι. Έμψυτος κι' ή Δημοτική. Χρυσόφι-γλώσσα είναι.

μου. — «Σατυρικοφιλοσοφική πρόληψις». — «Στ' ἀκρογιάλι». — «Από τὸ νόστιμα τοῦ Μανιλάκη». — «Στὸ ποιητὴ τὸ μάτι» κτλ. — «Ὁ πόνος μου!» — «Από τὰ Φαίδρα». — Π. Πνεύματα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

10866ν ψευδώνυμον ἐγκρίθηται ἢ ἀναγοσθεῖται, δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιοκρίτου, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγοσθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1920. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀόριστον, καὶ δεῦ ἀπὸ Β εἰς ἁόριστον.

Νέα Ψευδώνυμα: Κῆμα τοῦ Ἐθελίου, ἠ (ἔγω), Ζεῳόνιον κ. (ΕΣ), Κρηναίωτος, ἠ. ΠΜ. Χριστομάνο Βουνο, ἠ. (Ζ). Μείας Ἀειός, ἠ. (ΝΠ). Ἀκροβ, ἠ. (ΓΚ). Ολιθρος κ. Ἀφροισμένο Κῆμα, κ. (ΣΜ). Ποβλία, κ. (ΚΚ). Ἀράνταρτη, κ.

Ἀναγνώσεις Ψευδωνύμων: Ἀφροισίωτος Ἑλλάς, κ. Δοξαομένη Ἑλλάς, κ. Ἀκροβ, ἠ. Γαλαῖος Οὐρανός, ἠ. Σοφὸν Πνῶμα, ἠ. Ἀθή, ἠ. Κόκκινον Κερασίου, κ. Ἐσπέρια κ. Σείριος, ἠ. Βοσποροῦλα, κ. Δεωῖος Σκοπευτής, ἠ. Ἀγγελοῦ τοῦ Π. τον, κ. Γεωργίου Ἀνδοπέλου, ἠ. Δεξασμένη Ἡπειρωτάτι, ἠ. Τρελλή Πορφυροπούλα, κ. Μπουμπουλλία, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 ἕως 3 τὸ πῶλο πρὸς τὰς 10 λεπτὰ 50 λεπτὰ τὰς περιόδων 10 λετὰ τὰ ἡ λέξεις. Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν ἀναλλάξωμεν: ἠ. Ποβλία μετ' Ἀνδρῶπαν, Γῶγον τ. Παυλιάνον, Νόρον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἐρθεῖον Καυτίλιον (15 λεπτὰ πρέπει νὰ ἐσπικλήθῃ εἰς κάθε τετραδίου Μ. Μυστικῶν) Ἰωάν. Α. Μιχ. (καὶ τὰ δύο ψευδώνυμα ἀνήκουν εἰς ἄλλους) Γογγὸν Ἀλάκιονα (δὲν ἐλήθη) Ἐδωγὴ Παιμόν (καθυσταρομένη ἐλήθη) διὰ τὰ ἄλλα, σὶδ προσηχῆς) Τρελλοῦταϊκο Πηραιωτάτι (χαλῶα πῶλο διὰ τὴν ἀπόφασίν σου ἀλλὰ γιὰ τὸ Θεό, γράφε πῶλο εὐαγγέλιον!) Τρελλὴν Νεόνητα (σοῦ εἶχομαι πάντα νὰ πρωτεύης) Ἐδωγὴν Ἀσπ. (πολλὸ ὄροιο τὸ γράμμα σου ἀλλὰ καὶ τὰ τρία ψευδώνυμα πῶλο προτινέεις, τὰ ἔχουν ἄλλοι) Ν. Κ. Γεωργιάνον (δὲ τὸς ἄβρας, ἠν δὲν τοῦς β. ἄβρας κῶλα) Γυγιόν τοῦ Ἰαμιον (ἔχει καλῶς) Ναυτοπλοῖον τοῦ Βο. ἀπόρον (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἔσπα-

θωμα) Α. Ἰα. (ἔστειλα τὸ ἴδον) Πνεῦ Παιλῶν (ἐλήθη). καὶ) Π. Κ. Πετρ. (ναί, ὑπάρχουν δια τὰ φύλλα πρὸς 30 λ. ἕκαστον) Ἀναγνωσθεῖσαν Ἑλλάδα (ναί, ἐλογισθῆ εἰς τὸ ἔσπαθισμά σου) Ὑπερῶσαν Ἑλληροπούλο, Ἀδισκράτιον τοῦ Βυζαντίου, Μακεδόνα Πρδοκοπον, Διπίδον κτλ. κτλ.

Συνογραφοῦ Ἀκρογιάλι, Κόκκινον Κερασίου, Ἀμ. Χασμ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Πολύβιον Ι.Ι., Ἀκίτινα Βελβερδοῦ, Ἰόνιον Κῆμα (ἔστειλα.)

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ

ἸΣυνέχεια τοῦ 18800 Διαγωνισμοῦ Ἀθῶσαν Δωκίμβο. — Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Μαρτίου, ἀλλὰ καὶ πῶλον τῆς ἀποδοχῆς τῆς πρώτης ἐφ' ἑσὺν δ.ν. τὰ ἔχουν ἀκίνη δημοσιονογῆ, ἔσπας καὶ τῶν προηγουμένων φυλλοδίων

47. Συλλαβογέφυρος Σὺμφωνο κ' ἀρνητικὸ Στὴ γραμμὴ τοποθετεῖς Καὶ προκύπτει καὶ τι Πῶλο τὸ τρέμει ὁ μαθητής.

48. Στοιχειογέφυρος Εἶμαι μὴ γίδα, μ' ἄρθωνα Τὰ δῶρα μου σκορπίζω Ἄν βγάλης ἕνα γράμμα μου, Βλάπτω πολλὸ, σκορτίζω.

49. Τονόγεφυρος Ἥμιον πόλις στήν Ἀσία, ἔσπας ἔχω ἠν μνήσῃς Μὰ χωρὶς ἔτοιμασία, Ἄν τὸν τόνο ἀπλῶς κινήσης, Τρέφω καὶ βεῖς καλῶ, Νόστιμο καὶ θρεπτικὸ.

50. Ἀναγραμματισμός Ὑγῶ τοῦ σώματος Ἀνακατεύεται. Καὶ κάνει... μάτριωσα. Δὲν τὸ πιστεύετε;

51. Ρῶμβος = Σὺμφωνον, = Ἰός Ἰακῶβ. = Μυστήριον. = Φορηγιόν. = Κακόν. = Κτηνικόν. = Σὺμφωνον.

Καὶ καθέτιος τὰ ἴδια. 52. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον

Τὸ πρῶτο μου εἶναι γνωστὴ Μῶσ' στὴν Εὐρώπῃ χώρα Τὸ δευτερό μου ἔρημος Μακροῦ στὴν Ἀφρική Τὸ τρίτο μου εἶναι πῶλο Γλοκόλολι καὶ τώρα Τελειώνω τὸ Κυβόλεξο Πῶλο πρέπει νὰ λυθῆ. Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Φιλοπλάτ. Ἑλληνοσ.

53. Ἐπιγραφοῦ ΝΙΕΑΡΦ ΟΝΑΝΗΥ ΙΟΑΜΝΣ ΔΥΒΕΟΙ ΑΡΑΤΠΝ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις. Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἀδρας τοῦ Ὀμήρου

54-58. Μακρὸν γράμμα. Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑγὼς ἄλλου, πάντοτε ταῦ αὐτοῦ, καὶ σχηματισθῶν ἀνεύ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα τόσα λέξεις, κῶλο, ἄσπας, κῶλο, ἔσπας, κῶλο. Ἐστὴν ἐπὶ Ἀμ. Γ. Κούλα

59. Διπλὴ Ἀκροαγίς. Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἱστορικὸν πῶλον τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ δεύτερο γράμματα ὀροιστὰ Ρωμαίων:

1, Υἱὸς τοῦ Πηδίου, 2, Πόλις τοῦ Βελγίου, 3, Βλαβερόν ἔγρομον, 4, Μοῦσα β, Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, 6, Προφήτης, 7, Ἀρχ. λυρικὸς ποιητής.

60. Φωνηεντόλιον τὸνν-κῶνν-ζ-ν-σῶν Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Φρουροῦ τῆς Ἑλλάδος

61. Γέφυρος So σε 1919

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἐνδόξου ἰως

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 44

588. Σειρήν (ἀέ, μέλι.)—589. Τῶος (τὰ δρ.)—590. Πάρετ'ε, Περσῶα.—591. Ὁδ. μῶσ-θύμῶς.—592. Ἀδρας 588. ΒΕΛΟΣ 589—593. Διὰ τοῦ Ο: ΠΑΡΟΣ Ἀδρ. ε, δ, ρ, ι, ο, ν, ΛΥΚΟΣ ἠ, λ, ο, σ, π, θ, ρ, ε ΣΦΑΛΩΝ ἠ, δ, λ, ο, σ.—594. ΠΕΡΥΑΛΟΣ ΣΕΥΣ (Πέρης, ΒΕ-νιμύη, ἀμῆς, Ὀ-δρ. Σείριος, Πηδῆος, Ἀνδρογέφυρος, πρῶλο(Σ.)—595. Πολλὰ καλῶς, Μῶα μῶα.—596. Ἀπὸ φεῦγῶ τὰ ποτὰ, ἀπὸ φεῦ γε-τ' ἀπὸ τὰ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διά 1 ἕως 10 τὸ πῶλο λέξεις μετὰ ἀπὸ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρὸς.) Πῶρον τῶν 10 λέξ. 20 λέξ. ἢ 25 λέξ. μετὰ πῶλο δὲ στοιχεῖα λέπ. 30 καὶ μετὰ πῶλο λέπ. 40 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΦΙΛΟΦΙΛΗΣ ΜΟΥ ΕΡΩΤΗΣΗΣ Ἀπετήσανε λίγοι μετὰ διαλεχτοί Ἀδρ. Ἐλπιφν καὶ ἰδῶ νῆντιγράφου τοῦ Büchner (δ κατ' ἐπιστήμην ἄδρω-πο), τὸ Haechel, τὸ Metchnikoff, τὸ Nietzsche. Βραβεῖον τὸ Σωκράτη Βέη. Κῶλοσ Μανδῶτοσ

Α' ΕΡΩΤΗΣΗ

Αἰκνήσανε ὄχι ὀλογοί. Δυὸ ἔχω-εἶχουσι; ἢ Νίνα (στὴν Πάτρα) καὶ δ Σέως Νεανίας. Βραβεῖον τὴν πρῶτη. Διωνοῖνητα Ἀκροσμέτορη

ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Υποψήφιος ἀποψήφισματὸς τοῦ 1919 Ὑποψήφισμα. ἀπὸ τῆς Ὀμοσπονδίας

ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Καὶ οἱ Ἀγριοὶ ὑποσπῶροῦν τὸ ΦΛΑΥΠΟΥΡΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ. ΑΓΡΙΟΣ ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΣ καὶ οἱ φίλοι του

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἐπειδὴ τὸ Μαγαμένωφῶρι-τὸ πῶλο Ἐφῶρι τοῦ Δεβάνε-ἰεανὸν νὰ ἐκτε-θῆ ἡ συντροφία μετὰ τῆς διαφόρος ἀντι-γραφῆς πῶλο, καὶ τελευταῖα μετὰ τὴν ἀντιγραφή τοῦ ἀφροκίματος-πῶλο τοῦ Περσῶρο-πῶλο, ἐπὶν ἰδὲλοφ τοῦ Νέο Φιλόσο τοῦ Δεβάνε, δηλῶμα, σὲν κύριος ἰδρυτής τῆς συντροφίης, πῶλο πῶλο ἀπὸ συντροφίης. Κ' εἶσι ἡ συντροφία περιορίζεται στοὺς ἄλλους δὲν συντροφίης.

ΧΡΗΣΤΟΣ Θ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

(Μοῖρα τῶν Δουλοδίων) Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἐνδόξου ἰως

Γογγὴ Φαροπούλα, δέχομαι καὶ πε-ρῶλο. Ἄλλω, δῶλο μετὰ ἔντα-λαγῆ Μ. Μυστικῶν.— Ἀσιλ, διατι δὲν ἀπανεσῶται;— Μανόν, Κελαῖδι-στρα, Σεπσομ. Ἀδρῶ, Υἱὸς τ. Δια-πῶλο, Σὺμβολον τ. Ἐλευθ., Νεαγῆ Ντέσκιεβ, Δίον τ. Χαίρων, διατι δὲν ἀνταπῶλοτα τετραδίου; Κωνῆλοτι. ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΑ

Γιὰ τὸ τόσο πρῶτοῦτο κ' ἔξυνο τεραδῶο σασ, Ἀσιλ, ἔσπας συγχαρητήρια.— ΜΙΡΕΤΓΓ (εὐχαριστοῦσα)

ΦΡΕΝΤΟ καὶ ΣΙΑ.

Θερμὰ εὐχαριστῶ γιὰ εὐχῆς σασ. ΣΒΕΝΤΖΟΣ

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

Υποψήφιος ἀποψήφισματὸς 1919 ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Κατεβαίνοντας σὶδ φερετὸν Δημηφῆσι-σμα, μετὰ τὸ ἀληθινὸ ὑπερῶο ψευ-δώνυμα: ΔΑΦΝΙΣΤΕΦΗΣ ΒΟΥΓΑΡΑΚΤΩΝΟΣ Σητῶ τὴν ψῆφο σασ. ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΟΠΑΙΟ κ. ἠ.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ
Εἶναι ὁ τελευταῖος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1919
Μετὰ τὰς 400 Σελίδας του.— Μετὰ τὰς 100 εἰκόνας του.— Μετὰ τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια». — Μετὰ τὴν «Συμφορίαν τοῦ Ἀρλεκίνου». — Καὶ μετὰ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, κωμωδίας, δραμῆματα, ποιήματα κ. κτλ. κτλ.
ΤΙΜΑΤΑ Ἀρμῆτος, δρ. 12.—(καὶ ταχυδρ. δρ. 12,50 διὰ τὸ ἔσωτ. καὶ 13,50 διὰ τὸ ἔξωτ.) Παρμένος, δρ. 14.—(καὶ ταχυδρ. δρ. 15,50 καὶ διὰ τὸ ἔσωτ. καὶ διὰ τὸ ἔξωτ.)